

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 05 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kupiec

Protokolant: Milena Pasko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto J. B.

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2016 r. na rozprawie sprawy

1) P. J.

syna M. i E. z domu J.

urodzonego (...) w W.

PESEL (...)

2) Ł. R.

syna L. i K. z domu T.

urodzonego (...) w W.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że:

w dniu 24 lipca 2015 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia okulary i odzież wartości nie mniejszej niż 1.650 zł działając na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

* * *

I. uznaje oskarżonych **P. J. i Ł. R.** za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 37a kk wymierza im kary grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych wobec nich kar grzywnien okres ich zatrzymania w dniach od 24 lipca 2015 r. do 25 lipca 2015 r., przyjmując że jeden dzień zatrzymania równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 24 lipca 2015 r. P. J. i Ł. R. udali się do sklepu (...), prowadzonego przez (...) sp. z o.o. w DH Renoma we W., w celu dokonania kradzieży. W tym celu zabrali ze sobą torbę wyklejaną folią aluminiową, która miała pozwolić im na opuszczenie sklepu bez zapłaty za towar z pominięciem systemu alarmowego na bramkach sklepowych.

Na terenie sklepu (...) ściągał z półki towaru, po czym wszedł na pierwsze piętro sklepu. Trzymał w ręku pęk okularów, które następnie zakrył koszulką i udał się na dział akcesoriów męskich, gdzie zdjął z wieszaka 3 paczki skarpet i 2 koszulki, po czym poszedł do windy, gdzie czekał na niego Ł. R.. Przebywając w windzie P. J. przekazał Ł. R. towar, który ten ukrył w swojej torbie, po czym obaj wyszli ze sklepu, nie płacąc za zabrane rzeczy. Alarm na bramkach sklepowych nie włączył się, ponieważ torba, w której mężczyźni wynieśli zabrane towar, była wewnątrz wyklejona folią aluminiową. Po minięciu linii kas obaj mężczyźni zostali zatrzymani, przyznali się do dokonania kradzieży, po czym wezwano Policję. Ł. R. i P. J. zabrali wówczas ze sklepu 10 par okularów, 2 koszulki i 3 opakowania skarpet o łącznej wartości 1.650,88 zł. Towar w stanie nieuszkodzonym powrócił do sprzedaży.

(dowód: zeznania P. S. (1) k. 2 – 3;

płyta CD z zapisem monitoringu k. 6;

protokół oględzin zapisu monitoringu k. 68 – 69;

wydruk z systemu sklepowego z wykazem cen k. 19 – 21;

protokoły zatrzymania oskarżonych k. 10 – 11;

protokół przeszukania Ł. R. k. 14 – 16;

protokół przeszukania P. J. k. 17 – 18;

wyjaśnienia Ł. R. k. 48;

wyjaśnienia P. J. k. 55, k. 116 – 117)

P. J., urodzony w dniu (...) jest kawalerem, nie ma dzieci, ani nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe, ale nie przystąpił do egzaminu. W czasie popełnienia czynu pozostawał na utrzymaniu rodziców. Od września 2015 r. pracuje jako pracownik produkcyjny w (...) S.A. z wynagrodzeniem w kwocie 1.850 zł brutto miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

P. J. nie był uprzednio karany sędownie, a wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 października 2014 r. II K 869/14 warunkowo umorzono wobec niego na okres 2 lat próby postępowanie o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

(dowód: wyjaśnienia P. J. k. 53 – 54, k. 116;

informacja z K. k. 35, k. 95;

umowy o pracę k. 108 – 114)

Ł. R., urodzony w dniu (...), jest żonaty, ma córkę w wieku 13 lat. Ma wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest stolarzem tapicerem. W czasie popełnienia czynu pracował w (...) sp. z o.o. w W. jako operator wózka widłowego z wynagrodzeniem w kwocie 2.200 zł miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

Ł. R. nie był uprzednio karany sędownie

(dowód: wyjaśnienia Ł. R. k. 46 – 47;

informacja z K. k. 37, k. 93)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony Ł. R. w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k. 48), że kiedy przebywał na zwolnieniu lekarskim miał kłopoty finansowe i chcąc kupić córce wyprawkę do gimnazjum postanowił uzyskać środki finansowe na drodze kradzieży. Dlatego popełnił zarzucany mu występki.

Również oskarżony P. J. w całości przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu występkę (k. 55, k. 116 – 117) i odmawiał składania wyjaśnień.

Sąd Rejonowy zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonych były oczywiste. Kwestią sporną była tylko kara, jaka powinna zostać im wymierzona.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach pracownika działu ds. zapobiegania stratom w sklepie (...) w DH Renoma we W. – **P. S. (1)** (k. 2 – 3). Jego zeznania są obiektywne i precyzyjne. Świadek obserwował zachowanie oskarżonych na monitoring, miał z nimi kontakt bezpośrednio po ich ujęciu. Złożył zeznania w dniu zdarzenia, więc pamiętał dobrze jego przebieg. Jego zeznania są logiczne i szczegółowe, w tym rozróżniał w nich role jakie pełnili obaj oskarżeni, podawał precyzyjnie rodzaj i wartość zabranego przez nich mienia i szczerze wskazywał, że towar w stanie nieuszkodzonym powrócił do sprzedaży.

Jak wynikało z zeznań P. S. (1), w dniu 24 lipca 2015 r. obsługując monitoring w sklepie (...) w DH Renoma we W., zwrócił uwagę na nietypowe zachowanie dwóch mężczyzn, którymi później okazali się oskarżeni P. J. i Ł. R.. W świetle jego zeznań, P. J. ściągał z półki towaru, po czym wszedł na pierwsze piętro sklepu. Trzymał w ręku pęk okularów, które następnie zakrył koszulką i udał się na dział akcesoriów męskich, gdzie zdjął z wieszaka 3 paczki skarpet i 2 koszulki, po czym poszedł do windy, gdzie czekał na niego Ł. R.. Jak wynikało z zeznań P. S. (2), widział, jak w windzie P. J. przekazał Ł. R. towar, który ten ukrył w swojej torbie, po czym obaj wyszli ze sklepu, nie płacąc za towar. Alarm na bramkach sklepowych nie włączył się, ponieważ torba, w której mężczyźni wynieśli zabraną towar, była wewnątrz wyklejona folią aluminiową. Po minięciu linii kas obaj mężczyźni zostali zatrzymani, przyznali się do dokonania kradzieży, po czym wezwano Policję. Jak wynikało z zeznań P. S. (1), po zatrzymaniu Ł. R. wyjął z torby 10 par okularów, 2 koszulki i 3 opakowania skarpet o łącznej wartości 1.650,88 zł. Podawana wartość towaru nie budzi wątpliwości, wynikało z ustalenia cen sprzedaży konkretnych artykułów, co potwierdza **wydruk z systemu sklepowego** z wykazem ceny każdej z zabranych rzeczy (k. 19 – 21). Jak również wynikało z zeznań świadka, towar w stanie nieuszkodzonym powrócił do sprzedaży.

Zeznania P. S. (1) znajdowały pełne potwierdzenie w **zapisie monitoringu**, utrwalonym na płycie CD (k. 6) i **protokole oględzin zapisu monitoringu** (k. 68 – 69). Zapis ten jednoznacznie obrazuje zachowanie oskarżonych, w sposób zgodny z treścią zeznań P. S. (1).

Fakt dokonania kradzieży przez oskarżonych potwierdzają również **protokoły przeszukania oskarżonych** (k. 14 – 18), w których opisano, że przy Ł. R. ujawniono torbę wyklejoną folią aluminiową, a zatem przystosowaną w typowy sposób do dokonywania kradzieży sklepowych. Ł. R. oświadczył do protokołu przeszukania, że torbę tę samodzielnie wykleił folią (k. 16).

To, że w dniu 24 lipca 2015 r. na gorącym uczynku kradzieży ze sklepu (...) w D. zostali zatrzymani właśnie oskarżeni P. J. i Ł. R., wynikało także z **protokołów zatrzymania** oskarżonych (k. 10 – 11). Oskarżeni protokoły te podpisali bez zastrzeżeń. Nie kwestionowali w szczególności zasadności zatrzymania.

Fakt dokonania przez oskarżonych zarzucanego im czynu wynika także z ich wyjaśnień. **Ł. R.** w postępowaniu przygotowawczym (k. 48) w całości przyznawał się przeciw do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionując ani swojego sprawstwa i winy, ani ilości i rodzaju zabranych rzeczy, ani ich wartości. Wyjaśniał, że kiedy przebywał na zwolnieniu lekarskim miał kłopoty finansowe i chcąc kupić córce wyprawkę do gimnazjum postanowił uzyskać środki finansowe na drodze kradzieży. Wyrażał nawet wolę dobrowolnego poddania się karze (k. 49). Także **P. J.**,

co prawda odmawiał składania wyjaśnień, ale konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 55), nie kwestionując żadnego z elementów opisu przedstawionego mu zarzutu, ani swojego sprawstwa i winy, ani współdziałania z Ł. R., ani ilości i rodzaju zabranych rzeczy, jak również ich wartości. Również P. J. wyrażał wolę dobrowolnego poddania się karze (k. 56). Wyjaśnienia i oświadczenia obu oskarżonych są zgodne i nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności.

* * *

Z tych powodów Sąd uznał oskarżonych P. J. i Ł. R. za winnych tego, że w dniu 24 lipca 2015 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu, zabrali w calu przywłaszczenia okulary i odzież o wartości nie mniejszej niż 1.650 zł, działając na szkodę (...) sp. z o.o. w W., co wypełniało znamiona występuku z art. 278 § 1 kk.

Przepis art. 278 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na zabraniu w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Zabór polega na wyjęciu rzeczy (mienia) cudzej przez sprawę z władztwa posiadacza (właściciela) i objęcia go we własne władanie (Vide B. Michalski w: A. Wąsek/ R. Zabłocki (red.) Kodeks karny część szczególna Tom II Komentarz do art. 222-316 str. 915). Kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad tym mieniem, dalsze losy mienia oraz dalsze zamiary sprawcy względem mienia są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (por. uzasadnienie wyroku SN z 11.01.1988 r. II KR 343/87, OSNKW 1988/7-8/55, uzasadnienie wyroku SN z 21.01.1985 r. II KR 311/84, OSNPG 1985/8/110). Oznacza to że kradzież dokonana jest już z momentem przekroczenia przez sprawcę linii kas bez zapłaty za towar, nawet gdyby został on następnie niezwłocznie zatrzymany. Po wtóre sprawca dokonuje kradzieży mienia, nawet wtedy gdy następnie niezwłocznie przekazuje je innej osobie.

Dodatkowo należy mieć na uwadze, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu ze sobą Współdziałanie nie musi polegać na podejmowaniu czynności czasownikowej stanowiącej znamię czynu (por. wyrok SN, OSNPG 1980 r., nr 1 poz. 1). Samo porozumienie, statuujące współsprawstwo, może mieć charakter dorozumiany. Wystarczy, że sprawy mają świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc muszą przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wykonywanej całości przedsięwzięcia (por. A. Zoll, K. Buchała, Kodeks karny, Komentarz, Zakamycze, 1998 r., t. I, str. 174). Do istoty współsprawstwa należy to, że każdy ze sprawców odpowiada za całość czynu zabronionego, w tym również za te jego elementy, których sam nie realizował. Dlatego nie ma znaczenia, który z oskarżonych opuścił sklep z zabranym z niego towarem, ponieważ kradzieży dokonali wspólnie.

Wartość skradzionego przez oskarżonych mienia Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka P. S. (1) i wydruku z systemu informatycznego sklepu, według cen sprzedaży. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 22 stycznia 2014 r. (III KK 465/13, opublikowane w Biul. PK 2014/2/20 – 22), wskazywał bowiem że „w razie dokonania kradzieży nowego towaru, wystawionego w sklepie do sprzedaży i opatrzonego ceną określoną przez sprzedającego, to uwidoczniła w ten sposób cena określa wartość towaru nie tylko dla kupującego”. Jak wywodził Sąd Najwyższy „chybione okazały się również zabiegi i wywody zmierzające do kontestowania wartości mienia będącego przedmiotem kradzieży. Nie było żadnych podstaw, aby kwestionować odwołanie się w tym zakresie do ceny sprzedaży obowiązującej w chwili czynu, którą ustalono w oparciu o relacje świadków i informację od pokrzywdzonego. Skoro bowiem dokonano kradzieży nowego towaru, wystawionego w sklepie do sprzedaży i opatrzonego ceną określoną przez sprzedającego, to uwidoczniła w ten sposób cena określa wartość towaru nie tylko dla kupującego. Także sprawca zaboru tego towaru musi brać pod uwagę ponoszenie konsekwencji związanych z wartością mienia.”

Oskarżeni popełnili zarzucane im przestępstwo umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, w sposób zawiniony. Popełnione przez nich przestępstwo godziło przeciw w powszechnie znane i akceptowane normy społeczne. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które usprawiedliwiałyby oskarżonych. W szczególności nie usprawiedliwia kradzieży trudna sytuacja materialna, na jaką powoływał się Ł. R., zwłaszcza że w świetle wiedzy posiadanej przez Sąd, w 2015 r. podręczniki do klasy I gimnazjum dla wszystkich dzieci były darmowe i przekazywane przez szkoły. Popełnione przez oskarżonych przestępstwo wiązało się z koniecznością przygotowania odpowiednich narzędzi, oskarżeni musieli

przyjechać do W., udać się do sklepu, na miejscu zrealizować powzięty wcześniej zamiar kradzieży, jednocześnie starając się zamaskować i ukryć swoje bezprawne działanie. Są to czynności, które wymagały świadomego powzięcia decyzji i jej realizacji.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego, który dla oskarżonych domagał się kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 10 zł każda. Sąd nie podzieliłby nawet wniosków o wymierzenie oskarżonym kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Należy pamiętać, że nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie 1 lipca 2015 r., zasadniczo zmieniono filozofię karania i dano bezwzględny prymat karom grzywny i ograniczenia wolności, zaś karę pozbawienia wolności potraktowano jako ultima ratio. Służy temu rozbudowany system przepisów pozwalających na orzekanie kar alternatywnych wobec pozbawienia wolności. W szczególności zmiany kodeksu karnego miały prowadzić do eliminowania kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, które były uznawane za nieefektywne i niewychowawcze.

Sąd podkreśla, że oskarżeni niewątpliwie popełnili przestępstwo, ale Ł. R. nie był nigdy karany sędownie, zaś w przypadku P. J. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 października 2014 r. II K 869/14 warunkowo umorzono wobec niego na okres 2 lat próby postępowanie o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem był to czyn błahy. Ponadto warunkowe umorzenie postępowania w świetle poglądów doktryny i orzecznictwa nie jest skazaniem, mimo że wiąże się ze stwierdzeniem sprawstwa i winy. Dodatkowo Ł. R. pracuje, jest ojcem nastoletniej córki, znajduje się w trudnej sytuacji materialnej. Natomiast P. J. nadal jest nastolatkiem, człowiekiem którego nie sposób wyobrazić sobie odbywającego karę pozbawienia wolności z powodu takiego czynu, jaki został mu zarzucony. Obecnie od września 2015 r. oskarżony podjął pracę i sam się utrzymuje. Sąd podkreśla również, że obaj oskarżeni od początku postępowania przyznawali się do winy, wyrażali skruchę i realizowali swoje obowiązki procesowe.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd miał także na uwadze, że wartość zabranego przez nich mienia nie była znaczna. Należy podkreślić, że o ile przepis art. 278 § 1 kk przewiduje możliwość orzeczenia kary do 5 lat pozbawienia wolności, to górną granicą wartości mienia jest tutaj kwota aż 200.000 zł (jako właściwa dla art. 294 § 1 kk), zaś dolną granicą jest 1/4 minimalnego wynagrodzenia, tj. obecnie 465,50 zł. Widać zatem, że wartość zabranego mienia była znacznie bliższa dolnej granicy. Ponadto cały zabrany przez oskarżonych towar powrócił do sprzedaży. Tym samym finalnie pokrzywdzony nie poniósł straty.

Dla wymiaru kary nie może pozostać bez znaczenia również i to, że czyn oskarżonych był przestępstwem prostym, łatwym do wykrycia, co też się stało. W rzeczywistości nieudolność działania oskarżonych świadczy o incydentalności ich działania. Na powyższe wskazuje również uprzednia niekaralność oskarżonych za tego rodzaju przestępstwa.

Z tych powodów, korzystając z art. 37a kk Sąd wymierzył oskarżonym kary grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 20 zł. Taka kara będzie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz winy oskarżonych. Kara taka będzie również miała odpowiednie skutki wychowawcze i będzie dla oskarżonych dolegliwa. Z całą pewnością konieczność zapłacenia grzywny w kwocie 1.000 zł będzie bardziej uciążliwe niż wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia kary ograniczenia wolności, ponieważ oskarżeni pracują zawodowo i konieczność wykonywania prac na cel społeczny mogłaby nadmiernie kolidować z obowiązkami zawodowymi. Wymierzenie oskarżonym kary bezwzględnej pozbawienia wolności byłoby w oczywisty sposób rażąco surowe, a takiej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nieefektywne i nie spełniałoby prawidłowo funkcji penalnych.

Na poczet orzeczonych kar grzywny Sąd zaliczył oskarżonym okres ich zatrzymania, przyjmując że jeden dzień zatrzymania równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny.

Sąd nie orzekł przepadku dowodu rzeczowego w postaci zabezpieczonej torby wyklejonej aluminium, ponieważ prokurator nie uznał tej torby za dowód rzeczowy i nie przekazał jej do dyspozycji Sądu.

Ponieważ Sąd wymierzył już oskarżonym kary grzywny, które z uwzględnieniem sytuacji materialnej oskarżonych trudno uznać za niskie, odstąpił od obciążenia ich kosztami postępowania. Konieczność uregulowania dodatkowo kosztów postępowania byłaby dla oskarżonych nadmiernie uciążliwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. kal. 14 dni;

Ww 15 lutego 2016 r.